

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2911/24
25.7.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, судије Иване Марковић Радојевић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиоца Удружења осигуравача Србије-Гарантни фонд, са седиштем у Београду, Нови Београд, Трешњиног цвета бр. 1г, кога заступа пуномоћник Гордана Голубовић, адвокат из Београда, Улица Жарка Пуцара бр. 23, против туженог АА из ..., са последњом познатом адресом у ..., сада са непознатом адресом пребивалишта, чији је привремени заступник Љубица Павловић Трговчевић, адвокат из Београда, Доситејева улица бр. 8, ради регреса, одлучујући о жалбама парничних странака, изјављеним против пресуде Трећег основног суда у Београду П 61680/21 од 21.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 25.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе парничних странака и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 61680/21 од 21.03.2023. године у ставовима другом и трећем изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ одлука о трошковима поступка из става четвртог изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П 61680/21 од 21.03.2023. године тако што се обавезује тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 176.733,92 динара, са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате, у року од 15 дана од пријема пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке дозвољено је објективно преиначење тужбе тужиоца извршено на рочишту дана 08.09.2015. године. Ставом другим, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца те је обавезан тужени да му на име регреса исплати износ од 471.696,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.09.2004. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је у преосталом делу тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име регреса

поред износа досуђеног у ставу другом изреке пресуде, исплати износ од још 396.418,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.09.2004. године до исплате, као неоснован. Ставом четвртим, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 163.013,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка почев од дана доношења одлуке до извршности одлуке.

Против наведене пресуде благовремено су жалбе изјавили и тужилац и тужени побијајући је у погледу одлуке донете у ставу другом (жалба туженог) и трећем и четвртм (жалба тужиоца) оба из свих разлога предвиђених одредбом чл. 360 став 1 став 1 ЗПП-а. Обе странке тражиле су накнаду трошкова другостепеног поступка.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у границама законских овлашћења из чл. 372 ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125/04 и 111/09) који се примењује на основу члана 506 став 1 ЗПП ("Службени гласник РС" бр.72/2011) па је оценио да је жалба туженог неоснована у целости а да је жалба тужиоца неоснована у погледу одлуке о главној ствари, а основана у погледу одлуке о трошковима.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361 став 2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности, а жалбама парничних странака се на указује на неку другу битну повреду одредаба парничног поступка, која би била од утицаја на правилност и законитост побијане одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању и стању у списима предмета, тужени је дана 15.10.2003. године, управљајући моторним возилом марке "Volvo" рег.ознака ... за које није било закључено обавезно осигурање од одговорности за штету причињену трећим лицима, проузроковао саобраћајну незгоду у ... у којој је повређена тада малолетна ББ која је управљала бициклом са помоћним мотором, односно скутер "Веспом" у власништву оца ВВ. Оштећени ВВ и тада малолетна ББ су поднели тужбу суду ради накнаде материјалне и нематеријалне штете након што није дошло до намирења у вансудском поступку те је пресудом Општинског суда у Лесковцу П 395/04 од 08.06.2004. године обавезан овде тужилац, тамо тужени да оштећеном ВВ на име материјалне штете на бициклу са мотором исплати износ од 51.620,00 динара, као и износ од 7.060,00 динара на име трошкова ванпарничног поступка ради обезбеђења доказа пред истим судом у поступку Р 9/04 са законском затезном каматом почев од 30.01.2004. године до исплате, а ставом другим изреке, обавезан је овде тужилац да оштећеној ББ на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 150.000,00 динара за претрпљене физичке болове, износ од 100.000,00 динара за претрпљени страх и износ од 250.000,00 динара за претрпљене душевне болове услед умањења животне активности те износ од 150.000,00 динара на име душевних болова због наружености, односно укупно 650.000,00 динара све са законском затезном каматом почев од 08.06.2004. године до исплате. Истом пресудом обавезан је овде тужилац да оштећенима на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 81.800,00 динара. Првостепена пресуда потврђена је пресудом Окружног суда у Лесковцу Гж

1243/04 од 02.08.2004. године, а у поступку принудног извршења пред Четвртим општинским судом у Београду усвојен је предлог за извршење оштећених у својству извршних поверилаца решењем о извршењу од 13.09.2004. године, те је обавезан овде тужилац - извршни дужник да исплати износе досуђене наведеном првостепеном пресудом правоснажном дана 02.08.2004., извршном дана 04.09.2004. године као и трошкове извршног поступка од 30.420,00 динара. Укупно је тужилац оштећенима исплатио дана 21.09.2004. године 868.114,00 динара и то износ од 51.620,00 динара на име накнаде материјалне штете, износ од 650.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете за све видове штете, на име трошкова парничног поступка износ од 71.800,00 динара и на име трошкова извршног поступка износ од 30.420,00 динара, те на име провизије банке износ од 2.580,96 динара и на име обрачунате камате износ од 51.693,08 динара. Пресудом Врховног суда Србије Рев 447/06 од 08.03.2006. године делимично је усвојена ревизија овде тужиоца па су и пресуда Општинског суда у Лесковцу и пресуда Окружног суда у Лесковцу преиначене тако што је преко укупног износа од 450.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете оштећеној као тужилци ББ одбијен тужбени захтев за још 200.000,00 динара. Овде тужилац је дана 04.07.2006. године поднео Четвртом општинском суду у Београду предлог за противизвршење ради повраћаја износа од укупно 200.000,00 динара на основу наведене одлуке Врховног суда Србије, али је решењем тог суда И 11910/06 од 15.01.2008. године, тај предлог одбијен уз поуку о правном леку да овде тужилац има право жалбе на решење Окружном суду у Београду у року од 3 дана од пријема отправака одлуке. Утврђено је и то да је просечна бруто зарада у Републици Србији у септембру месецу 2007. године износила 39.308,00 динара, да је возило туженог последњи пут регистровано 23.11.2001. године са важношћу регистрације до 21.11.2002. године као и да после тога регистрација није продужавана.

Све важне чињенице, првостепени суд је поуздано утврдио изведеним доказима које је правилно оценио применом одредбе члана 8 ЗПП-а. На основу овако правилно, потпуно утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом одредби чл. 83, 99 став 1 и 2 тачка 1 и члана 104 Закона о осигурању имовине и лица ("Службени лист СРЈ" бр. 30/96, 57/98, 21/99, 44/99/, 53/99, 55/99), који је био на снази у тренутку настанка саобраћајне незгоде, те одредби чл. 178, 154 став 1, 158, 940 и 941 Закона о облигационим односима, закључио да је тужбени захтев делимично основан. Овакв закључак првостепени суд је засновао на чињеници да у тренутку настанка саобраћајне незгоде дана 15.10.2003. године, тужени није имао закључен уговор о обавезном осигурању за штете које су проузроковане употребом моторног возила, те да је овде тужилац, поступајући по правоснажним пресудама Општинског суда у Лесковцу и Окружног суда у Лесковцу оштећеним лицима исплатио, након протекла парижног рока, односно након доношења решења о извршењу Четвртог општинског суда у Београду дана 13.09.2004. године износ од укупно 868.114,00 динара (специфициран као у чињеничном утврђењу првостепеног суда), дана 21.09.2004. године и тиме стекао право регреса према овде туженом као власнику неосигураног моторног возила. Правилно првостепени суд закључује да се у конкретном случају ради о законској обавези тужиоца да у случају настанка штете проузроковане употребом моторног возила и другог превозног средства, за који није закључен уговор о обавезном осигурању исплати штету оштећеним лицима из такве незгоде, а да испуњењем те

обавезе за тужиоца настаје право да се регресира од власника неосигураног возила јер је његовим пропустом да осигура возило наступила законска обавеза за тужиоца да оштећеном лицу накнади штету, имајући у виду да је тужени крив за удес и настанак штете, те да као власник неосигураног возила према цитираним законским одредбама стиче својство регресног дужника .

Првостепени суд је, одлучујући о основаности захтева по висини правилно извео закључак да се на спорни правни однос има применити Правилник о изменама и допунама правилника о остваривању регресних захтева по основу исплаћених накнада штете из средстава гарантног фонда, који је био на снази у време подношења тужбе а чијом одредбом члана 1 став 2 је предвиђено да се право на регрес према физичком лицу остварује до износа од 12 просечних месечних бруто зарада запослених на територији Републике Србије, према подацима Републичког завода за статистику, те је с обзиром на наведено, своју одлуку базирао на висини износа просечне месечне зараде у Републици Србији у септембру 2007. године, која је према релевантној статистици била у висини од 39.308,00 динара, што помножено са 12 месеци чини износ од 471.696,00 динара за који износ је и усвојен захтев тужиоца за исплату потраживања по основу регреса према туженом и одлучено у ставу другом изреке, а преко досуђеног износа од 471.696,00 динара до тражених 868.114,00 динара односно за износ од 396.418,00 динара са законском затезном каматом тужбени захтев је одбијен као неоснован као у ставу трећем изреке пресуде. На досуђени износ од 471.696,00 динара, првостепени суд је досудио и законску затезну камату правилном применом одредбе чл. 104 Закона о осигурању имовине и лица од дана исплате почев од 21.09.2004. године до исплате.

Супротно наводима жалбе тужиоца, без утицаја на правилност и законитост изведеног закључка о основаности захтева тужиоца по висини је околност да је накнадно донет Правилник о изменама и допунама Правилника о остваривању регресних захтева по основу исплаћених накнада штета из средстава Гарантног фонда бр. 14/03-14/3 којим је предвиђено да се право на регрес према физичком лицу остварује у пуном износу, осим уколико Комисија за проверу и процену наплативости регресних захтева и давање предлога за отпис регресних потраживања донесе одлуку о ограничењу регреса до 12 просечних бруто зарада запослених на територији Републике Србије према проценама Републичког завода за статистику. Ово зато што исти не може бити примењен у конкретном случају, а како то правилно закључује првостепени суд, упаро зато што су измене правилника донете након што је поднета тужба у овом парничном поступку, односно далеко након штетног догађаја и након стицања права на регрес од стране овде тужиоца исплатом учињеном дана 21.09.2004. године те ове одредбе правилника не могу имати повратно дејство. Осим тога самим Правилником о изменама и допунама, који је донет 05.08.2014. године, предвиђено је да ступа на снагу даном доношења а да се примењује почев од 06.08.2014. године.

Са изложеног, на основу овлашћења из члана 375 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Основано се, међутим наводима жалбе тужиоца указује да је првостепени суд приликом одмеравања висине накнаде на име трошкова парничног поступка погрешно

применио одредбе чл. 149, 150 и 159 ЗПП-а обрачунавајући припадајући износ накнаде кроз проценат, иако је правилно нашао да тужиоцу припадају трошкови, а имајући у виду исход спора и постигнути успех странака и то за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката за састав тужбе у износу од 9.000,00 динара и једног образложеног поднеска од 03.03.2023. године, за приступ на седам одржаних рочишта у износу од 10.500,00 динара и за приступ на осам неодржаних рочишта у износу од 6.000,00 динара, за састав жалбе од 2015. године износ од 18.000,00 динара и на име судске таксе за одлуку у износу од 19.233,92 динара, али је пропустио да обрачун изврши сходно висини вредности спора за који је успео у парници,. Стога је на основу члана 387 тачка 3 ЗПП, решење о трошковима парничног поступка преиначено.

Одлука у ставу трећем изреке донета је применом одредбе чл. 161 став 1 ЗПП имајући у виду да тужени није успео са жалбом, а да је тужилац успео у незнатном делу у погледу одлуке о трошковима поступка.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић